

Arrest

nr. 148 460 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 april 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 23 mei 2012 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op datum van 05.12.2011 werd aangevuld door :

A., A. (...) (R.R.: 666042197100)

nationaliteit: Marokko

geboren te K. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 10.11.2011 met T. C. (...) V. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 05.12.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 03.04.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het verkrijgen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Betrokkene verklaart ook dat zijn broers de Belgische nationaliteit hebben en dat zijn moeder over verblijfsrecht beschikt, echter verzuimt betrokkene het om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van de personen die betrokkene als familie benoemt en het voorleggen van verklaringen van deze personen, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Bijgevolg kan dit element niet als grond voor regularisatie worden weerhouden.

Hierbij verklaart betrokkene ook dat hij geen directe verwanten heeft in zijn land van herkomst, dat zijn vader immers overleden is. Echter legt betrokkene geen bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven en bijgevolg kan dit evenmin weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staft met een arbeidsovereenkomst, een attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands, een verklaring dat hij actief lid is van de VZW I. (...) en verklaringen van gekendheid, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de eigen verklaring van betrokkene en de voorgelegde getuigenverklaringen zou hij reeds sinds 1997 in België verblijven. Echter heeft betrokkene tot de aanvraag 9bis van 15.12.2009 geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Bovendien werd op 13.07.2004 een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Het was aan betrokkene om hieraan gevolg te geven en alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Betrokkene heeft dit blijkbaar niet gedaan en heeft zich aldus bewust in illegaal verblijf genesteld en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een “eerste middel” haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële

motiveringsplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Eveneens blijkt uit het verzoekschrift dat de schending van het vertrouwensbeginsel wordt aangevoerd.

2.1.1. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd.

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest dat het volgende stelt:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de "buitengewone omstandigheden" in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tót vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer

nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Pari. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook na de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen bij de Burgemeester en dus niet naar het buitenland dient te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Dat derhalve gedaagde gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag.

Het niet doen leidt immers tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

1. Wat betreft het vertrouwensbeginsel

Los van de toepassing van de instructie kan niet naast de brief van 05.12.2011 worden gekeken. Hierin stelt gedaagde dat verzoeker een BIVR zou krijgen indien hij een arbeidskaart B bekomt.

Dat deze brief geen enkele tijdbepanking oplegt aan verzoeker. De brief stelt nergens dat verzoeker deze arbeidskaart moet bekomen binnen drie maanden of zes maanden of op korte termijn. De brief vermeldt wel dat hij een aanvraag dient te verrichten binnen de drie maanden hetgeen verzoeker heeft gedaan.

Dat de beslissing op dit punt dan ook tegenstrijdig is met de eerdere beslissing van 09.03.2011 terwijl de bestreden beslissing er naar verwijst.

Dat de motivering op dit punt dan ook onjuist is of minstens niet afdoende is daar de er geen rekening wordt gehouden met dit element van het dossier.

2. Wat betreft de motivering van de grond van de zaak

2.1 Vernietigde instructie

Verzoeker wenst eerst en vooral te stellen dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, gedaagde wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (Rvs arrest 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is. Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar stelt het arrest het volgende:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatie-mogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. (Onderlijning door verzoeker toegevoegd).

Dat dit concreet betekent dat gedaagde een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat gedaagde echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat gedaagde in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat gedaagde een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat gedaagde zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet maar kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat zulks een motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker gedaagde aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft. Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoeker twee jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoeker van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat hij de aanvraag in het land van herkomst indient, die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten." (onderlijning aangebracht door verzoeker)."

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg benadrukken, gedaagde kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

2.2. Wat betreft de verdere motivering

Dat de bestreden beslissing in essentie stelt dat verzoeker zijn illegaal verblijf aan zichzelf te danken heeft en dat hij daaruit geen rechten kan putten. Men stelt dat het feit dat verzoeker geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren cruciaal is om te besluiten dat hij geen grond tot regularisatie kan krijgen en dit zonder meer.

Men kan niet naast het feit kijken dat verzoeker hier sedert 1 997 verblijft wat in totaal 15 jaar is.

Belangrijker is het echter wanneer men stelt dat verzoeker geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren. Immers verzoekers aanvraag van 15.12.2009 is nu net die poging om zijn verblijf te regulariseren. Nergens wordt gespecificeerd door gedaagde wanneer hij zulk een poging zou moeten hebben verricht.

De motivering van de bestreden is dan ook bijzonder tegenstrijdig wanneer men stelt dat verzoeker geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren hetgeen hij juist doet door de aanvraag van 15.1 2.2009 in te dienen.

Het is trouwens geenszins verzoekers fout dat hij al meer dan twee jaar moet wachten op een beslissing van gedaagde zodat ook deze motivering genuanceerd dient te worden. Aanvraag waarvan gedaagde zelf uitdrukkelijk stelt dat verzoeker ze omwille van buitengewone omstandigheden niet kan indienen in zijn land van herkomst en dus waarvan gedaagde zelf te kennen geeft dat verzoeker inderdaad het land niet diende te verlaten om ze in te dienen.

Dat in elk geval de motivering van de bestreden tegenstrijdig is daar men niet kan stellen geen poging te hebben verricht terwijl de bestreden beslissing nu net het resultaat is van die poging, poging waarvan gedaagde zelf uitdrukkelijk stelt dat ze niet in het land van herkomst diende te worden ingediend en waarvan gedaagde dus zelf zegt dat verzoeker ze hier mocht indienen."

2.1.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

"Verzoeker brengt als eerste en enig middel een schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen. Daarnaast meent hij dat het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden werden.

Verzoeker meent dat niet voldaan werd aan de motiveringsplicht daar het aanvaarden van buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase geen aanleiding gaf tot het gegrond verklaren van de aanvraag. De motiveringsplicht zou ook geschonden zijn omdat in de beslissing vermeld wordt dat verzoeker geen poging deed om zijn verblijf te regulariseren. Het vertrouwensbeginsel is volgens hem geschonden gezien in de brief dd. 5 december 2011 aan verzoeker geen tijdsbeperking wordt opgelegd

om een arbeidskaart B te verkrijgen. Daarnaast meent verzoeker dat de verwerende partij gehouden is de vernietigde instructie van 19 juli 2009 toe te passen 'indien zij van toepassing is'.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verzoekende partij correct stelt dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet in de gegrondheidsfase maar in de ontvankelijkheidsfase gebeurt. Het feit dat geoordeeld werd dat buitengewone omstandigheden aanwezig zijn wil echter niet zeggen dat de aanvraag automatisch gegrond is.

Uw Raad benadrukt het verschil tussen de ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase : "De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten die ten gronde kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in : 1° Wat de regelmatigheid of ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden.

2 : wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven. Desbetreffende beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid." (RvV 28 april 2008, arrest nr. 10.676).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening hield met alle relevante elementen. Verzoeker blijft in gebreke om elementen aan te brengen waar volgens hem geen rekening mee gehouden werd. De bewering van verzoeker "dat gedaagde gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing van de gegrondheid van de aanvraag" mist bijgevolg iedere grond. Volgens verzoekers redenering zou iedere aanvraag die ontvankelijk verklaard wordt automatisch gegrond verklaard dienen te worden. Dit zou iedere betekenis onttrekken aan het gegrondheidsverzoek.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

De verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Met betrekking tot verzoekers poging om zijn toestand te regulariseren merkt de verwerende partij op dat hij reeds in 2004 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Verzoeker ondernam slechts voor het eerst stappen om zijn verblijf te legaliseren in 2009, bij het stellen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 15 december 2009, op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Daar verzoeker beweert reeds vanaf 1997 in België te verblijven, zou dit betekenen dat verzoeker gedurende 10 jaar geen stappen ondernam om zijn verblijf te legaliseren. Bijgevolg weerlegt verzoeker geenszins de motivatie van de verwerende partij als zou de door hem opgeworpen integratie louter het gevolg zijn van zijn eigen houding, namelijk het nestelen in illegaal verblijf.

Verzoeker maakt een schending van de motiveringsplicht op dit punt niet aannemelijk.

Het vertrouwensbeginsel als volgt kan gedefinieerd worden :

"Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr.

179.021)." (RvV 31 mei 2012/ arrest nr. 82.143).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999/ nr. 82.301).

Wat betreft verzoekers bewering als zou het vertrouwensbeginsel geschonden zijn, wijst de verwerende partij op het feit dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet over een arbeidskaart beschikte. Verzoeker betwist dit ook niet. Gezien hij duidelijk geïnformeerd werd dat een gegrondheidsbeslissing afhankelijk was van het voorleggen van een arbeidskaart B, kan verzoeker

moeilijk volhouden dat hij gewekte rechtmatige verwachtingen had dat zijn aanvraag 9 bis gegrond zou bevonden worden nadat hij een weigeringsbeslissing had ontvangen met betrekking tot de aanvraag van de arbeidskaart.

Verzoeker stelt daarnaast dat de verwerende partij de vernietigde instructies van 19 juli 2009 dient toe te passen. Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER,

Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook verzoekers beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoekers kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor hem niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat zijn rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich beroept is immers per arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd. Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft niets meer gedaan dan artikel 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Ook verzoekers beschouwingen, als zou de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan voorgaande. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Het beginsel van rechtszekerheid kan geen grond tot vernietiging zijn. De verklaringen van een politicus hebben niet de waarde van een rechtsregel.

De Raad van State oordeelde o.m. in die zin op 11 oktober 2004 in het arrest nummer 135.903: "Considérant que le principe de confiance invoqué au moyen n'est pas une règle de droit susceptible d'être invoqué à l'appui d'un recours au Conseil d'Etat; qu'en outre, les déclarations faite par un homme politique n'ont pas valeur de règles de droit ; que le moyen n'est pas sérieux." (vrij vertaald: overwegende dat het rechtszekerheidsbeginsel, waarop het middel gebaseerd is, geen rechtsregel is die kan ingeroepen worden ter ondersteuning van een beroep bij de Raad van State ; dat daarenboven de verklaringen van een politicus niet de waarde hebben van een rechtsregels. Het middel is niet ernstig.)

Het eerste en enige middel is ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet op afdoende wijze het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Bijgevolg dient de feitelijke motivering van de bestreden beslissing om afdoende te zijn te voldoen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd waarom de elementen die de verzoekende partij aangehaald heeft om de gegrondheid van haar aanvraag aan te tonen, door hem niet weerhouden worden. De gemachtigde zet uiteen dat de verzoekende partij zich beroept op de instructie van 19 juli 2009, doch dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, dat de aanvraag van verzoekende partij tot de afgifte van een arbeidskaart B werd geweigerd, waardoor het voorgelegde arbeidscontract niet als grond voor regularisatie in aanmerking komt, dat haar bewering dat haar broers de Belgische nationaliteit hebben en dat haar moeder over een verblijfsrecht beschikt evenmin als grond voor regularisatie kan worden weerhouden en dat dit eveneens geldt voor wat betreft haar verklaring dat zij geen directe verwanten heeft in haar land van herkomst, nu zij hier geen bewijzen van voorlegt. Tot slot wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de lokale verankering van de verzoekende partij in België evenmin een grond voor regularisatie kan vormen aangezien zij tussen 1997 en 2008 geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en bovendien op 13 juli 2004 een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten waaraan ze geen gevolg heeft gegeven, waardoor haar integratie het gevolg is van haar eigen houding.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde diende te motiveren waarom er buitengewone omstandigheden werden weerhouden en om welke redenen deze omstandigheden niet als grond voor een verblijfsmachtiging kunnen worden beschouwd, merkt de Raad op dat het volstaat dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt waarom de door haar aangehaalde elementen niet als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard. De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mogen worden verward met de argumenten die ten gronde kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer naar van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De verzoekende partij dient deze omstandigheden voldoende duidelijk en precies aan te geven in haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Het feit dat *in casu* werd aanvaard dat er sprake is van dergelijke omstandigheden, verantwoordt bijgevolg waarom wordt aanvaard dat verzoekende partij haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend in België en niet vanuit het buitenland. Het aanvaarden van buitengewone omstandigheden betekent echter niet dat de aanvraag om verblijfsmachtiging automatisch gegrond is.

In casu werd de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard, en werd uiteengezet waarom de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde redenen niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie. Evenmin kan uit het arrest van de Raad van State, waaruit de verzoekende partij citeert, worden afgeleid dat wanneer de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard hij niet langer nog een afzonderlijk onderzoek over de gegrondheid van de aanvraag moet doen. Het voormeld

arrest van de Raad van State beklemtoont juist het belang van het dubbel onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.3.2. De inhoudelijke kritiek die de verzoekende partij levert op de bestreden beslissing, dient te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft verzoekende partij aangegeven dat zij een arbeidscontract kan voorleggen, dat zij sedert 1997 onafgebroken in België verblijft, dat zij actief lid is bij een VZW, dat zij werkbereid is, dat zij Nederlands spreekt, dat haar twee broers de Belgische nationaliteit hebben, dat ook haar moeder een legale verblijfsstatus heeft in België, dat haar enige directe verwanten (haar moeder en haar twee broers) in België wonen (haar vader is overleden) en dat al haar belangen zich in België situeren. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde met al deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van zijn beslissing en dat omtrent alle elementen wordt gemotiveerd waarom deze niet als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van haar aanvraag geen rekening heeft gehouden met de aanvaarde buitengewone omstandigheden. Naast de vaststelling dat verzoekende partij de twee onderscheiden fases van de aanvraag om verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mag verwarren, blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing met bepaalde door haar aangehaalde elementen geen rekening zou hebben gehouden. De verzoekende partij toont derwijze dan ook niet aan dat de motivering gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding of dat de gemachtigde op grond van deze gegevens een besluit heeft genomen dat kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij voert aan dat de brief van 5 december 2011, waarin wordt vermeld dat zij zal worden gemachtigd tot een verblijf van één jaar onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, geen enkele tijdsbeperking oplegt. Deze brief vermeldt enkel dat zij een aanvraag moest indienen binnen de drie maanden, hetgeen zij gedaan heeft. Met dit element wordt volgens de verzoekende partij ten onrechte geen rekening gehouden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van een arbeidsvergunning op 3 april 2012 werd geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud was van de voorlegging van een arbeidskaart B en dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst, nu de gevraagde arbeidsvergunning werd geweigerd, niet als grond voor regularisatie kan worden aanvaard. Dit wordt op zich niet door de verzoekende partij betwist. Het betoog dat in de brief van 5 december 2011 niet wordt vermeld dat verzoekende partij deze arbeidsvergunning binnen een bepaalde periode diende te verkrijgen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze aanvraag ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing was geweigerd door de bevoegde instantie. De verwerende partij kon zich, nu het voorleggen van een arbeidskaart B een noodzakelijke voorwaarde betrof voor het toekennen van een verblijfsmachtiging van bepaalde duur, met recht baseren op dit gegeven om te besluiten dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst niet als grond voor regularisatie kan worden aanvaard. Haar kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een eventuele latere verkrijging van een arbeidskaart, naar aanleiding van een nieuwe aanvraag tot de afgifte van een dergelijke arbeidsvergunning. Uit het administratief dossier blijkt overigens niet dat de verzoekende partij een dergelijke nieuwe aanvraag heeft ingediend.

Waar de verzoekende partij meent dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan. De verzoekende partij werd immers per brief van 5 december 2011 duidelijk op de hoogte gesteld van het feit dat de toekenning van haar verblijfsmachtiging afhankelijk was van het voorleggen van een arbeids-

kaart B. Zoals gesteld werd de aanvraag tot de afgifte van deze arbeidskaart geweigerd op 3 april 2012. Onder meer op basis daarvan nam de gemachtigde op 19 april 2014 de bestreden beslissing. Het feit dat verzoekende partij geen tijdslimiet werd opgelegd binnen de welke zij deze arbeidskaart – alsnog – diende te verkrijgen, doet geen afbreuk aan de niet betwiste vaststelling dat haar aanvraag geweigerd werd, waarna de gemachtigde, zoals aangekondigd in de brief van 5 december 2011, haar geen verblijfsmachtiging kon toekennen. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt in deze niet aangetoond.

De verzoekende partij bekritiseert het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin deze laatste stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State. De verzoekende partij baseert zich dienaangaande op een analyse van het arrest van de Raad van State nr. 215.571 van 5 oktober 2011, de informatie die terug te vinden is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, de verklaringen van verwerende partij en het advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 van de auditeur bij de Raad van State.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partij dat de criteria van de instructie nog zouden gelden, zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat zij wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat verwerende partij – waarmee verzoekende partij lijkt te verwijzen naar de toenmalige staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken – in samenwerking met het Kruispunt Migratie-Integratie heeft aangegeven dat de instructie nog zal worden toegepast, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris, die werden opgepikt door het Kruispunt Migratie-Integratie. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze gesteld dat de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekende partij om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze aangegeven dat deze criteria vervat in de vermelde instructie als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een juridisch

onjuiste analyse blijkt aldus niet. De verwerende partij stelde aldus ook geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaarde aldus net haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

De verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat de motivering in kwestie duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien het verwerende partij zelf is die haar toezeggingen, beloftes en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie is blijven toepassen, waarbij verzoekende partij nog benadrukt dat zij twee jaar heeft moeten wachten op de beslissing inzake haar aanvraag, omtrent dewelke verwerende partij heeft geoordeeld dat het voor haar buitengewoon moeilijk is om deze in te dienen vanuit het buitenland.

Het rechtszekerheidsbeginsel is daarnaast gediend met een strikte toepassing van de duidelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet en het respecteren van het feit dat de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria heeft voorzien waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. *In casu* is er evenmin sprake van willekeur daar de aanvraag van de verzoekende partij door de verwerende partij overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op haar eigen merites werd beoordeeld, zoals blijkt uit wat vooraf gaat.

De beschouwingen van verzoekende partij laten dan ook niet toe te concluderen dat de verwerende partij, door in haar beslissing te stellen dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Het feit dat de verzoekende partij enige tijd heeft moeten wachten op een beslissing inzake haar aanvraag en dat er *in casu* buitengewone omstandigheden werden aanvaard, doet hier geen afbreuk aan. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, die kadert in hetzelfde betoog, kan, gelet op het voorgaande, evenmin worden aangenomen.

2.1.3.3. De verzoekende partij gaat niet akkoord met de motivering dat zij tot haar aanvraag op 15 december 2009 geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf in België te wettigen, waardoor haar integratie in België het gevolg is van haar eigen houding. Zij benadrukt dat haar aanvraag van 15 december 2009 nu net die poging is om haar verblijf te regulariseren – in die zin acht zij de motivering tegenstrijdig – en dat de gemachtigde nergens specificeert wanneer zij een dergelijke poging diende te verrichten.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet zonder meer wordt gesteld dat verzoekende partij geen poging heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren, maar dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat zij tijdens de periode van 1997 tot haar aanvraag in 2009 nooit een verblijfsaanvraag heeft ingediend en dat ze daarenboven geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2004. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat ze alles in het werk diende te stellen om haar wettelijke verplichtingen om het land te verlaten te voldoen. In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij niet dat ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin zet ze uiteen waarom ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel. De verzoekende partij betoogt alleen dat haar aanvraag van 15 december 2009 een poging was om haar verblijf in België te regulariseren en dat door de gemachtigde niet wordt bepaald wanneer zij dan een dergelijke poging zou hebben moeten verrichten. Met een dergelijk algemeen en vaag betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om *in casu* haar integratie niet als grond voor regularisatie te weerhouden nu hij haar op 13 juli 2004 uitdrukkelijk heeft verzocht om het grondgebied te verlaten, zij hieraan geen gevolg heeft gegeven en ze heeft gewacht tot 15 december 2009 om haar verblijf te regulariseren. *In casu* heeft de verwerende partij niet zonder meer gesteld dat integratie geen grond voor regularisatie kan zijn.

Waar de verzoekende partij nog aanhaalt dat zij meer dan twee jaar heeft moeten wachten op een beslissing van de gemachtigde inzake haar aanvraag om verblijfsmachtiging, aanvraag waarvan de gemachtigde *“zelf uitdrukkelijk stelt dat verzoeker ze omwille van buitengewone omstandigheden niet kan indienen in zijn land van herkomst en dus waarvan de gemachtigde zelf te kennen geeft dat verzoeker inderdaad het land niet diende te verlaten om ze in te dienen”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij met een dergelijke kritiek evenmin aantoonst dat de gemachtigde zich *in casu* heeft gebaseerd op een onjuiste feitenvinding of dat de motivering in kwestie kennelijk onredelijk is. De behandelingsduur van haar aanvraag doet immers op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde vaststellingen. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft het *in casu* aanwezig zijn van buitengewone

omstandigheden, waarbij de Raad andermaal benadrukt dat de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mag worden verward met de gegrondheidsfase.

2.1.3.4. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt tevens dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat een schending van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS